

РЕШЕНИЕ

№ 1545

гр. София, 28.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 26 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ

при участието на секретаря КРИСТИН ЮЛ. ИВАНОВА
като разгледа докладваното от РАДОСЛАВ Р. АНГЕЛОВ Гражданско дело
№ 20231110125474 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава XIII ГПК (Общ исков процес)

А. Б. Б. е предявила срещу ***** отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за установяване недължимостта на сумата от 798,82 лв., представляваща стойност на потребена топлинна енергия за периода м. 08.2011 г. – м. 08.2012 г. в имот с инсталация № 4000162514, находящ се на адрес: *****.

Ищцата твърди, че не дължи процесната сума, тъй като в имота не е потребявана топлинна енергия в претендираните количества и ищцата не е бил потребител на топлинна енергия по смисъла на закона. Твърди, че не дължи процесната сума, тъй като към датата на подаване на исковата молба вземанията са погасени поради изтичането на тригодишна давност.

Обосновава правния си интерес от предявяване на иска с изпращането на фактури и покани за плащане. Ответникът счита, че исковата молба е нередовна. По същество оспорва иска при твърдението, че между страните е налице облигационно правоотношение през процесния период, тъй като ищцата е потребител на топлинна енергия в жилището и дължи заплащане на стойността ѝ. Признава, че погасителната давност за процесните вземания е изтекла, но счита, че не е дал повод за завеждане на делото, поради което

разносните следва да се възложат в тежест на ищцата.

В открито съдебно заседание (о.с.з.) ищецът се представлява от адв. Д.. Поддържа иска. Моли да бъде уважен. С допълнителна молба изразява становище по основателността на иска.

Ответникът, редовно призован се представлява от юрисконсулт в о.с.з. Поддържа отговора на исковата молба. Претендира разноски. Представя списък. Прави възражение за прекомерност.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като прецени доводите на страните и извърши самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл.235, ал.2 ГПК приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По валидността и допустимостта на производството

При условията на насрещно и пълно доказване, ответникът следва да установи всички обстоятелства, въз основа на които претендира сумата, а ищецът да установи правен интерес от водене на настоящото производство (ТР № 8/27.11.2013 г. по тълк. д. № 8/2012 на ОСГТК на ВКС).

С допълнителна молба, ищецът депозира фактура, издадена от ответника. В нея са отбелязани суми, които се отнасят за процесния период и ответникът ги претендира. Това доказва факта, че в ответника съществува база данни, в което ищецът фигурира като длъжник за процесните суми. Налице е правен интерес от водене на делото.

С оглед изложеното, съдът приема, че исковата молба, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е редовна, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от исков процес. Заплатена е необходимата държавна такса. Следователно исковата молба е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Налице са всички положителни и липсват всички отрицателни процесуални предпоставки във връзка със съществуването и надлежното упражняване правото на иск при разглеждане на настоящото производство, които обуславят неговата допустимост. Правото на иск е надлежно упражнено, поради което производството е допустимо. Съдът дължи произнасяне по същество на спора.

По основателността на иска

Предвид разпоредбата на чл. 154 ГПК при предявен отрицателен установителен иск в тежест на ответника е да докаже, че претендираните от него и оспорени от ищеца вземания съществуват. С оглед наведените в исковата молба основания за недължимост на сумите ответникът следва да установи, че по силата на възникнало с ищеца облигационно правоотношение е доставил топлинна енергия за процесния период на посочената стойност, респ. да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

От представения договор за продажба на държавен недвижим имот се установи, че апартамент в ***** е закупен от ***** Б. (л.50 от делото).

От представеното удостоверение за наследници на ***** се установи, че същият е починал на 07.01.2020 г., като наследник е оставил ищецът А. Б. Б. (л.6 от делото).

От представеното удостоверение се установи, че апартаментът, предмет на договора за продажба на държавен недвижим имот представлява апартамент с адрес: ***** (л.30 от делото).

По делото е не е оборена законовата презумпция на чл.48 ЗН, поради което съдът приема, че ищецът е приел наследството (**Решение № 437 от 17.01.2012 г. на ВКС по гр. д. № 70/2011 г., III г. о., ГК**). Следователно се доказва наличието на качеството потребител между ищеца и ответника. Налице е задължение на ищеца да заплаща суми за топлинна енергия.

Ответникът признава факта, че сумите са погасени по давност. Само на това основание искът се явява основателен.

С оглед изложеното следва да бъде признато за установено, че А. Б. Б., ЕГН *****, ***** като ищец в производството не дължи на *****, претендираната от монополиста сума, по партида с инсталация № 4000162514 в размер на 798.82 лева, представляваща начислена услуга за периода м/08/2011 г. – м/08/2012 г., поради погасена по давност.

По разноските

С оглед изхода на делото ищецът има право на разноски. Същият представя списък по чл.80 (л.59 от делото), съгласно който претендира сумата от 52.50 лева, представляваща такси за завеждане на делото. Съдът следва да признае сумата от 51.55 лева, тъй като само за тази сума ищецът представя доказателства за извършено плащане. Липсва доказателства за извършен разходи за разликата от 51.55 лева до 52.20 лева (л.8 от делото).

Ищецът претендира разноски за адвокат на основание чл.38 ЗА. Претендира сумата от 480 лева, съгласно НМРАВ. На първо място, съгласно чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата за цена на иска до 1000.00 лева възнаграждението е в размер на 400.00 лева, а не 480.00 лева. Не се знае защо се претендират тези 80.00 лева. На следващо място съгласно Решение от 25.01.2024 г. по С –

438/22 на СЕС, съдът не е обвързан от Наредбата. Ето защо такъв разход не следва да се присъжда.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че А. Б. Б., ЕГН *****,
***** като ищец в производството не дължи на *****,
претендираната от монополиста сума, по партида с инсталация № 4000162514
в размер на 798.82 лева, представляваща начислена услуга за периода
м/08/2011 г. – м/08/2012 г., **поради погасена по давност, на основание
чл.124, ал.1 ГПК вр. чл.111 ЗЗД.**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред СОФИЙСКИ ГРАДСКИ
СЪД чрез СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, в двуседмичен срок от
съобщаването му, по реда на Глава XX ГПК, **на основание чл.258 ГПК.**

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

ДЕЛОТО да се докладва на съдия – докладчик при постъпване на
книжа и изтичане на срок.

Съдия при Софийски районен съд: _____